

Obvestilo bralcem

Zaradi velikega števila pism in uredništvo pridruže pravico pisma krajšati po svoji presoji in dodati tudi naslov in podnaslov, če tega ne stori avtor. Prav tako le uredništvo odloča, katera pisma bodo objavljena in katera ne. Pism, ki ne vsebujejo natančnega naslova in telefonske številke, ne bomo objavljali. Neobjavljenih pism ne vračamo. Pism tudi ne honoriramo.

Elektronska pošta: pisma.bralcev@vecer.com

Volčji čas (4)

H komentarju Volčji čas 2, Večer, 11. 5. 2002

S toliko hudimi besedami, kot mi jih je namenila urednica Hajnškova v omenjenem sestavku, mi še nihče ni polaskal. Rezultati umetno sproduciranih motivov veselega pljuvanja po meni z edinim opravičilom, imenovanim iritacija ali užaljenost, so verjetno slastna kost za vse nepoučene. Zaradi njih tudi pišem ta zares zadnji odgovor.

Naj bom najprej asociativen: komaj da sem v Večeru (6. 5. 2002) objavil svojo skromno razlago vzrokov Drnovškove jeze nad medijskimi kritikami, ki da so "insinuacije" in "iracionalna problematika", že se moram nekaj dni zatem braniti pred jezimi obtožbami, po katerih je v mojem tekstu prepoznala - glej, glej - "insinuacije" in "iracionalne vzgibe" (Večer, 11. 5. 2002). Tu se je ga. Hajnšek od premiera hitro učila. Ker sem pred kratkim s kolegi v časopisu pisal o "napadih na avtonomijo univerze" in "osebnih motivih" zanje, je zdaj - glej, glej - v komentarju gospa urednica zaznala namen "na vseh možnih frontah načeti mojo profesionalno verodostojnost". Torej atake nanjo. Še ena učna lekcija mariborskega obramboslovnega žargona.

Ne verjamem, da pomeni ta staro-novokomponirani tako zelo časovno koincidirajoči besednjak za akterje izjavo, v katero bi ti zares verjeli. Nasprotno: po mojem so to le psihološki načini, ki sicer kot neustrezne opis stanj stvari poskrbijo za sramotenje nasprotnika in lastno obrambno ugodje, še prej pa za - bog mi odpusti psihologiziranje, ko pa ni logosa, na katerega bi se uprl - upravičevanje lastnih nesmiselnih ravnanj.

In v čem je moj izvirni greh? V tem, da sem se uprl brutalni verbalni nonšalanci Hajnškove v njeni izjavi, češ da so Dialogi uprizorili "hujskaštvo znanosti zoper literaturo" in "sejanje razdora" med intelektualce. V reviji in za okroglo mizo. Kot urednik priloge v njih, ki jo tako napada, sem namreč dolžan braniti svoje uredniške rešitve in navsezadnje - tega si sicer nikoli ne bi mislil - tudi čast revije. Ker sem si drznil postaviti se v obrambo, sem torej kriv. Česa? Česar koli, samo da se pljuva!

Prvič: v imenu Dialogov sem kriv hujskanja. (Hujskanje proti meni?) Pri tem Hajnškova postreže s citatom dr. Godine, ki da dokazuje napad na literaturo. Toda dejansko ta izraža ekstremne pomisleke le o tem, kakšno da je medijsko ali intelektualno mesto njih nosilcev. Kar je bila tema Dialogov. Očitno Hajnškovi razloček med "vrednotiti literaturo" in "vrednotiti intelektualno ali medijsko mesto literata" dela velike in nepremostljive miselne težave, celo takšne, da si sam ne drznem domišljati, kako sem ji zdaj iz njih pomagal. Od tod njen napačen zaključek o "popolni negaciji statusa literature", ki je "več kot le hujskaštvo". Večerova urednica si je namreč privoščila temu vrednotenju nadeži to nesramno etiketo. In obtožiti hujskaštva revijo. Če bo želela, da ji oprostim njeno nerazumno obtožbo, bo morala pokazati, v čem Dialogi opravljajo hujskaško delo, kar je bila njena trditev, za ostalo pa predlagam, da se dogovorita z avtorico zanje spornih izjav. Kot urednik pri Dialogih lahko zagotovim, da v njih še nismo vpeljali cenzure kot v nekaterih mariborskih medijih.

Drugič: kriv sem "sejanja razdora" med intelektualce. (Je ta gesta ravno

sama sejanje razdora?) Ali pa so krivi Dialogi. Naj se gospa odloči. Človek ne bi verjel, da leta 2002 nekdo uporablja takšne ideološke diskvalifikacije iz nekkih svinčenih časov za nekoga, ki si je drznil odpreti razpravo o literatih, neliteratih in medijskem statusu obeh. Me tu nekdo želi narediti za razrednega sovravnika literatov in Založbe Obzorja, za nujno potreben dvig morale?

Tretjič: kriv sem, ker sem svoj "humanistični bes" (sic!) usmeril v eno samo osebo. To je v gospo Hajnšek. In zdaj na vseh frontah načenjamo njeno verodostojnost. Kako je do tega prišla? Na podlagi mojega enega samcatega ugi-banja o njenih motivih za sramotenje Dialogov. Ko pravim, da gre mogoče za njeno zamero ob moji omembi nje neprijetne Fištravčeve raziskave, po kateri je na kulturnih straneh v Večeru razmerje med literaturo in sociologijo denimo 48:1. Toda te ugotovitve niso nikoli imele za namen napadati njo, temveč so želele, med drugim, razklati prisotnost humanističnih vsebin v Večeru. Žalostno: nihče doslej, še najmanj ona, jih ni percipiral kot koristno informacijo, prav nasprotno. In sam iz njih nikoli nisem vlekel nobenih "usodnih zaključkov" ali se naslanjal na njihovo menda zanjo spomo metodologijo, temveč zgolj na aritmetično znanje preštevanja člankov. Če ga. Hajnšek misli, da proporcije ne držijo, naj jih ugotavlja znova in objavi svoje rezultate, osebne umisleke pa pusti ob strani.

Četrtič: kriv sem, ker pripadam znanstveni stroki. Kajti "navajeni smo, da znanstveniki kasneje začutijo aktualne družbene fenomene". In "iz razkošne osame znanstvenih kabinetov je družbena anomalija nekoliko manj vidna". Ne, to ni njeno hujskaštvo, to je le kratkovidna zavist nad nekom, ki ima "šest predavateljskih ur" na teden. Zakaj si je drznila napasti še moj stan in kaj ima to z vsebino zgornje polemike, ve samo ona. Tudi ni jasno, čemu je ta pomemben, ker mi odgovarja kot uredniku Dialogov. Sicer pa pri njej očitno vsaka vednost o nasprotniku šteje le kot nova tarča, kamor je treba usmeriti strupeno puščico.

Petič: kriv sem, ker moje iskreno prizadevanje in raziskovanje stanja humanistike v Mariboru ali Sloveniji ni iskreno. Temveč izraz osebnih, partikularnih interesov zastopanja svojih kolegov, Zofijinih ljubimcev v Večeru, tako da moja "jeza" korenini v njihovem "spre-gledovanju". Res cenena amaterska psihoanalitska razlaga, ki želi eliminirati kakršenkoli problem (sploh ne pojasni, kaj ima to z mojim "sejanjem razdora" med slovenske intelektualce). Zofijini ljubimci se sploh ne pritožujemo nad svojo prisotnostjo v Večeru, kvečjemu nad prisotnostjo humanistike. Zanj prevelik mentalni razloček. Če pustim ob strani pritlehen pripis ne le nekoristnosti, temveč celo neiskrenosti pri odpiranju tem, povezanih s humanistiko in mediji.

Šestič: kriv sem "nedostojnosti" (moj izraz zanjo, ki mi ga zdaj vrača), "jezovitosti", "ignorance", tega, da govorim "ad hominem" in izjav, ki jih dajem kot "psihiater". Žal ga. Hajnšek ni bila bolj natančna in ne vemo, o kom govori, razen o sebi. Mislim, da ne slučajno: vse te izraze je uporabila v okviru svojih vaj v smešnju "ad hominem". Moje "otročje cepetanje po peskovniku" in odrekanje strokovnosti (kakšne in katere?) pa je seveda tisti višek, ki ga lahko kulturna urednica Večera prezentira kot vrhunce svojega mojstrstva v napovedani argumentaciji "ad rem".

Sedmič: kriv sem, da sem za okroglo mizo na zgornjo temo kot aktivno udeleženko povabil Petro Vidali. Literarno kritičarko, ki je hkrati Večerova novinarka. Zdaj želi Hajnškova njeno prisotnost tam predstaviti kot prisotnost novinarko, s čimer bi opravičila svojo lastno odsotnost. Ta "logična delitev dela" niti malo ni logična. Kajti Vidali jeva tam ni bila kot novinarka in tudi nobene članka potem ni napisala - iz prav istega razloga. In ker Hajnškovi nihče sploh ni očital, da tam ni bila, temveč to, da daje takšne hude vrednostne sodbe, navzlic temu da tam ni bila, je njeno nerodno opravičevanje sproduciralo še en nesmiseln izgovor.

Osmič: kriv sem, da se mi "niti besedice ne zdi vreden napad na novinarsko avtonomijo" s strani predsednika Večerovega nadzornega sveta. Pa tudi stanje kolegov na fakulteti za strojništvo, kajti "niti besede jim niste privoščili". Ta je zares huda, bosa in smešna hkrati - Hajnškova očitno misli, da sem nekakšen mariborski dežurni družbeni kritik, ki bo pisal po njenem diktatu in željah. Tako mi lahko zdaj poljubno naprti mojo krivdo za karkoli, čemur ne privoščim besedice (absurd: če bi moral na nekajmesečno službeno pot v tujino, kako hudih obtožb bi bil šele deležen moj posledični molk!). Misli o meni kaj takšnega je pravzaprav laskavo, ampak bralci se bodo potem vprašali, čemu mene ali mariborske humaniste spušča na svoje strani 48-krat manj kot literate. Drugič: od urednice na Večeru in predsednice aktiva bi pričakoval, da svoj časopis bere manj "slampasto". Če bi ga, bi lahko moje mnenje o omenjenem napadu na novinarsko avtonomijo prebiral na pol časopisne strani. Napisanem ne zaradi nje. To pot torej spet faktučne neresnice in pljuvalni "quodlibet", ki nima nobene povezave s čimerkoli, razen z osebno diskreditacijo. Na ta način se mi verjetno želi zahvaliti tudi za vse kritike, ki sem jih v Večer doslej napisal. Zelo originalno!

Devetič: kriv sem, končno, nevednosti in nesolidarnosti z Založbo Obzorja. Dve zmoti: gospa Hajnšek evidentno misli, da je človek solidaren le, če piše apele in panegirike. In obratno: nesolidaren, če jih ne piše. Vendar je spregledala najmanj dvojje: prvič to, da se jih ne da pisati na (njen) ukaz. In še: ne da se jih pisati, če ste vnaprej obtoženi nesolidarnosti in če vas nekdo dodatno še okrivi na način, kot je to storila ona.

Boris Vezjak, Maribor

Rane bodo ostale

Neodgovoren odnos do naše zemlje in naših voda

Ob problemu tako onesnaževanja podtalnice kakor tudi (ne)odgovornega odnosa do naših voda je bilo prelitega že veliko črnila. Vendar ostaja občutek, da se pozitivno premika predvsem tam, kjer je ta "odnos" vezan na denar občanov - davkoplačevalcev, bistveno slabše, kjer je vezan na denar industrije, in najslabše, kjer je izvajalec del država.

Tako lahko vsak dan prebiramo, kje, po čem in kako bodo (bomo) izgradili čistilne naprave, zavarovali kurilnice ipd. z denarjem občanov, bodisi kot individualni plačniki ali kot davkoplačevalci prek maloobčinskih fondov. Po besedah ge. Urške Šprogar, avtorice članka Samo tretjina preiskane podtalnice čista (Večer, 12. 2. 2002), se onesnaževanje (zastupljanje!) nadaljuje v industrijskem delu Maribora, Mengša itd., kar je vezano na že tako slabo finančno stanje industrije v naši regiji in o tem niti nima pomena pisati, saj so razmere že tako slabe, da slabše ne morejo biti. Pa vendar že predolgo poslušamo, da nam bo zdaj, ko o sebi in bivalnih razmerah odločamo sami (tako kot država kot občina/-e), šlo na bolje. Brez denarja pa je vsak sprejet sklep le pesek v oči.

Povsem mimo strokovnih služb pa gre izkopavanje največje "jame" v Republiki Sloveniji, tj. več kot 300.000 m² velikega ponikovalnika za odcedne vode z avtoceste ob letališču v občini Hoče-Slivnica. Avtorica navaja: "Vzrok onesnaženja so tudi odplake iz urbanih območij in prometnih površin." Na že tako problematičnem območju Dravskega in Ptujkega polja (...direktor Mariborskega vodovoda g. Stanislav Jecl smatra, da so razmere takšne, da naj bi dobili status ogroženega območja...) se koplje izredno globoka in ogromna jama in bo podtalnica še bistveno bližje vsakršnemu onesnaževanju. Kaj pomaga graditi (z denarjem občanov) kanalizacijo, če pa država istočasno ob soglasju občine gradi ne le v Sloveniji, temveč daleč naokoli največji ponikovalnik.

Ob tem ni nepomembno, da so drugi investitorji morali financirati tudi arheološka izkopavanja na tem (po mnenju

BRALCI HVALIJO, GRAJAJO, PREDLAGAJO

Kraj, ki je raj

Nedavno sem bila v Apačah pri Gornji Radgoni. Tam je namreč moj dragi dom, kjer me vedno težko in z veseljem čaka moja mama. Še vse minulo leto so bilo Apače pravo gradbišče. Gradil se je prizidek k šoli, kjer imajo sedaj novo večnamensko dvorano, urejali so ceste, postavljali pločnike, vse je bilo razkopano, povsod veliko delovnih strojev in delavcev in ob vsaki hiši podrte in izruvane ograje.

Toda ko sem zdaj spet prišla, sem od sreče in čudovitega pogleda na urejeno vas kar osupnila. Urejena cesta, široki, varni pločniki, varno avtobusno postajališče, lepo urejene ograje ob hišah, sveže prebarvano pokopališko obzidje, skratka prelepo! Obnavljajo tudi fasado cerkve, ki bo še posebej krasila center Apač. Tako sedaj ostaja še upanje, da bodo krajani dobili tudi zdravo pitno vodo. Pohvala za vse izboljšanje in nove pridobitve gre SO G. Radgona, KS Apače in še veliko pridnim delavcem in izvajalcem vseh del, ki so vse strokovno pripravili in naredili.

Ta kraj je res moj raj!

Marija Primc, Maribor

Imeniten izlet

Učenci in spremljevalki OŠ Selnica ob Dravi smo se udeležili ekskurzije v London, ki je potekala od 11. do 14. maja 2002. Potovali smo z agencijo Twin iz Ljubljane in zelo radi bi se zahvalili gospodu Robertu Urekarju za odlično organizacijo in vodenje izleta. Letos smo potovali že drugič in spet je bilo izredno poučno in zanimivo. Hvala tudi obema šoferjema Mylanda, gospodoma Iveku in Benotu, za varno vožnjo z avtobusom.

Učenci in spremljevalki Mojca Auguštin in Ksenija Tripkovič iz OŠ Selnica ob Dravi

Zgodba o ljudeh z velikim srcem

Že nekaj tednov ponovno poslušamo in gledamo nedokončano zgodbo - zgodbo o zdravnikih, ki se

arheologov) izredno pomembnem in z zgodovinskimi najdbami bogatem območju od Slivnice, Hoče, Rogoze do Bohove in naprej, kjer se nam kaže zgodovina skozi tisočletja in imamo tudi edinstveno najdbo staroslovanskih bivališč. Pa nič. Drugod po Sloveniji (Prekmurje, Goričko ipd.) je proučitev arheoloških območij obvezna.

Kako delamo z zemljo, kjer bi lahko postavili pomembno turistično, izobraževalno, gospodarsko infrastrukturo, pa tako nikogar ne zanima. Rane v zemlji, razvoju in neodkriti zgodovini pa bodo ostale ne le nam, temveč še dolgo za nami. Občutek imam, da smo prodani Darsu za majhen denar in za trenutni interes posameznikov.

Marjan Čandler, Hoče

Mar nas vseh ni sram?

Bodimo ponosni na svoje voditelje, kot so oni ponosni na svoj narod!

Ob spremljanju gonje zaradi nakupa vladnega letala in mercedesa za gospoda Drnovška naj o tem zapišem še svoje stališče.

Čeprav imam skromno invalidsko pokojnino, in takih nas je veliko, mislim, da je vladni nakup kljub visoki ceni letala in mercedesa, upravičen.

Živimo v Sloveniji in lahko vidimo, da kljub vsej kritiki, ki je je deležna vlada, tukaj živimo boljše kot marsikdo ne samo na ozemlju bivše Jugoslavije, ampak tudi v svetu. Kot ena naprednejših držav Evrope dobivamo priznanja EU, Nata, ZDA... Pa se vprašam, kdo ima zasluge za to, če ne ta "slaba" vlada, kakor jo mnogi imenujejo.

Gospoda predsednik Slovenije Milan Kučan in predsednik vlade dr.

neumorno borijo za svojo pravico do normalnega delavnika, do urnika, ki bo dopuščal, da bodo lahko živeli tudi družinsko življenje, predvsem pa, da si bodo odpočili in bodo lahko opravljali svoje težko delo kvalitetno in brez napak.

Ponavadi besede zdrasnejo mimo nas in kmalu nanje pozabimo. Včasih pa se zgodi kaj nepredvidljivega. Po prometni nesreči sem se s hudimi poškodbami glave in zlomi reber znašla v bolnišnici, na oddelku za travmatologijo v sedmem nadstropju SBM, v sobi za intenzivno nego. Že takoj sem dobila vso potrebno pomoč. Pretresena in prestrašena pa sem kmalu uvidela, da me obdajajo ljudje, ki niso samo vrhunski strokovnjaki, ampak ljudje z velikim srcem. Svoje delo opravljajo na visoki strokovni ravni, hkrati pa nudijo vsakemu človeku posebej nesebično skrb in ne skoparijo s prijaznostjo in toplino. To človeku pomaga do ozdravitve prav toliko kot zdravstvena oskrba.

Zato bi se rada zahvalila celotnemu zdravstvenemu osebju oddelka za travmatologijo, še posebej dr. Alojzu Krajncu ter sestrama Miri in Desi. Posebna zahvala tudi dr. Vojku Didanoviču, specialistu ORL, ter primariju dr. Miranu Koželju.

Pri vašem boju vam želim veliko uspeha. Še enkrat vsem najlepša hvala.

Elizabeta Šešerko, Maribor

Hvala za požrtvovalnost

Mojo iskreno zahvalo naj sprejme asist. mag. Gorazd Bunc, dr. med., za uspešno zdravljenje moje bolezni na oddelku za nevrokirurgijo SB Maribor. Ves čas svojega dolgega zdravljenja sem bil deležen vsestranske pomoči, strokovnosti, požrtvovalnosti in razumevanja. Enaka zahvala tudi ostalim zdravnikom in celotnemu osebju tega oddelka. Hvala tudi prof. def. logopedinji Adeli Lang za strokovno in prijazno pomoč.

Še enkrat se iz srca zahvaljujem.

Silvo Visočnik, Hoče

Drnovšek sta priznana kot naša najboljša voditelja vseh časov in sem na njihju še posebno ponosen. Ko so prihajali k nam tuji voditelji, na primer Clinton, Putin, Bush in drugi, smo mi laiki (a nas je po mojem mnenju veliko) najprej pogledali, s kakšnim letalom so prileteli in s kakšnim avtomobilom so se peljali.

Mar kot eden najbolj delavnih narodov na svetu lahko zahtevamo od svojih spoštovanih voditeljev, da se vozijo z najcenejšimi letali in avtomobili, dvomotorci in fički? Moj odgovor je, sram nas bodi, saj s tem blatimo sami sebe in naše vodstvo. No, tako razmišljamo laiki, ki nas je kakšen milijon.

Kot bivši športnik naj povem še to: v nogometu nam je uspelo uvrstiti se na SP in kaj se dogaja? Živio, Zahovič! Bravo, Katancec! Hura, Rudonja! Nihče se ne vpraša, koliko premij so prejeli. Takoj se odobri izgradnja novega stadiona, ne da bi se vprašali za ceno, ker vemo, da je to potrebno in da mora biti.

Vse dobitnike kolajn, od rokometashev, veslačev, plavalcev, teniskih igralcev itd. oblačimo v najboljše reprezentativna oblačila. A ko gredo v svet predstavniki vlade - ti velikani in rekorderji, ki že simbolično predstavljajo delavnice Slovence, naj se vozijo z dvomotorci in v fičkih in se bojijo, da jih kdo ne prepozna!

Nakup letala in avtomobila ne nasprotuje narod, ampak posamezniki, ki tako ali tako nasprotujejo vsemu, kar vlada počne. Narod predstavlja državni zbor. Samo ta lahko nasprotuje nakupu in ne tisti, ki jih vse moti in uživajo, ko koga očrnijo.

Bodimo ponosni na svoje voditelje, kakor so oni ponosni na svoj narod! Omogočimo jim reprezentativni nastop v svetu, da nas samih pri predstavljanju Slovenije ne bo sram.

Vlado Vrdjuka, Murska Sobota